

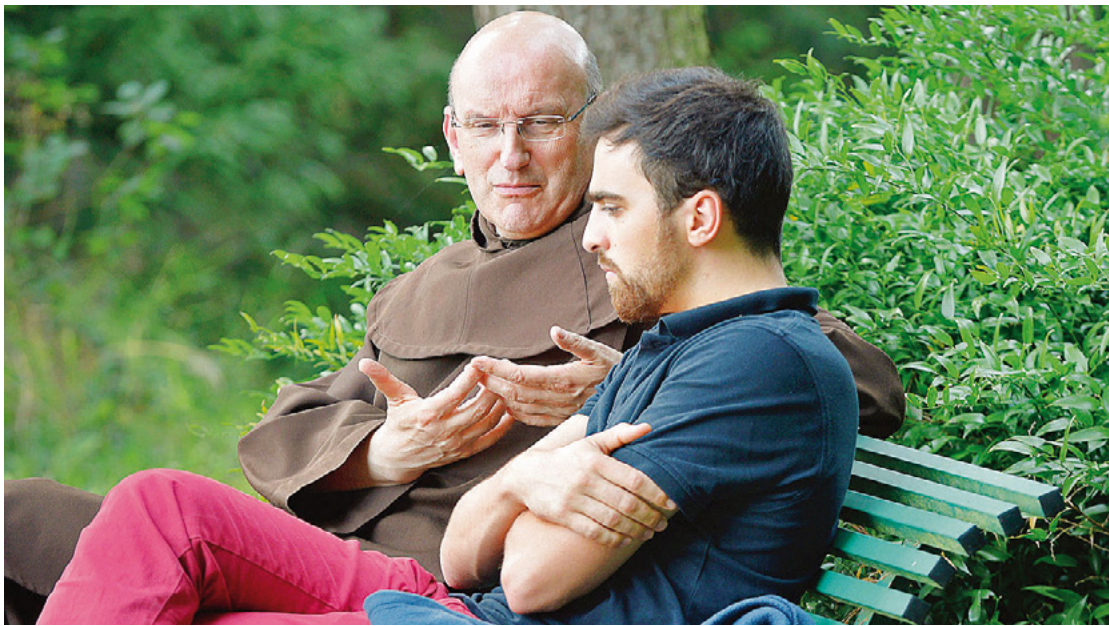

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'art d'esperar

Continuem la reflexió sobre l'acompanyament espiritual que té com a finalitat l'ajudar a descobrir la voluntat de Déu en la pròpia vida i respondre-hi com cal, a recórrer el camí de maduració de la fe, per assolir la perfecció en el seguiment de Crist. Es tracta d'ajudar a estimar Déu i a trobar-lo en la pròpia vida, en els esdeveniments i en les persones. Per això, segons el Papa Francesc calen persones amb prudència, amb capacitat de comprensió, que sàpiguen esperar, que siguin dòcils a l'Esperit Sant (Cf. EG 171). Avui tractaré sobre aquestes característiques.

En primer lloc la prudència, la virtut que disposa per a discernir en totes les circumstàncies el bé veritable i a escollir els mitjans rectes per a dur-lo a terme (Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1806). Sant Tomàs d'Aquino considera que la prudència regeix i governa totes les virtuts de la voluntat, que indica la mesura recta de les altres virtuts, i és l'origen o la font de totes. Una persona que acompa-

nya espiritualment a una altra ha de ser prudent, és a dir, ha de ser equilibrada, moderada, discreta; ha de saber aconsellar discernint el millor moment per a ajudar l'altra persona, per a motivar-la i ajudar-la a treure el millor d'ella mateixa, a créixer, confiant en Déu i en la seva gràcia.

En segon lloc saber comprendre l'altre esdevé essencial en el procés d'acompanyament. Ajuda molt l'empatia, és a dir la capacitat de percebre, compartir i comprendre els pensaments i les emocions d'altres persones; és saber posar-se en el lloc de l'altre, sense perdre l'objectivitat i la capacitat d'anàlisi. Aquesta capacitat i els sentiments dels altres genera un corrent de simpatia i de comprensió. Comprendre l'altre no vol dir justificar les seves idees, sentiments o actuacions. Hi ha moments en que cal corregir, per a ajudar a créixer i madurar, però per a corregir amb encert són imprescindibles el coneixement i la comprensió.

També és important saber esperar. L'ésser humà va fent camí al llarg de la seva vida, es troba contínuament en procés, i Déu va actuant en ell. El qui acompanya el procés no ha de caure ni en les presses ni en les pauses perquè els ritmes poden anar variant per moltes circumstàncies, i es requereix paciència i perseverança. El qui acompanya és un testimoni del desenvolupament i del creixement de la persona acompanyada, i ha de saber discernir les maneres i els temps en que l'Esperit Sant va actuant. Ha de tenir molta paciència, ha de saber esperar, perquè els seus temps són diferents dels de l'altre i sempre ha de respectar el seu ritme i la seva llibertat. És molt important que tingui una mirada de conjunt, un horitzó ampli, i molta confiança en la Providència.

L'acompanyament espiritual ajuda en definitiva a viure segons l'Esperit, a ser dòcils als seus impulsos. Ell habita en nosaltres com en un temple, i hi actua. És el mestre interior que ens guia cap a la veritat, que ens ensenya el misteri de Déu, de les seves paraules i obres, de la història, de la vida i del món; ens dona la llum i la capacitat per a ensenyar les coses de Déu; ens condueix interiorment per a viure com a autèntics fills seus; ve en ajut de la nostra feblesa per a pregar com cal. L'Esperit obra una nova creació conformant progressivament els pensaments i sentiments amb els de Jesucrist, ens dona la llum per a entendre les paraules de Jesús i la força per a ser els seus testimonis davant dels homes.

Déu acompanya sempre els seus fills. Hem d'aprendre a acompanyar els altres tal com Déu ens acompanya a nosaltres, com Jesús ens ho ensenya, amb amor i paciència, respectant la nostra llibertat, guarint-nos amb la seva gràcia, potenciant i desenvolupant el millor de cadascú, perquè puguem arribar a l'ideal de perfecció que ens proposa i ens concedeix.

ENTREVISTA

Església en transició

PERE CODINA

Del 25 al 27 de juny, el Col·loqui Europeu de Parròquies (CEP) català va celebrar una edició *online* amb el títol «Quin futur per a les parròquies?». Durant aquests tres dies es van poder seguir ponències que van ajudar a conèixer la realitat i els reptes actuals i futurs de la vida parroquial i eclesial. El P. Pere Codina, del secretariat del CEP, i claretià, va presentar la trobada amb la ponència «Una Església en transició».

Les parròquies tenen un bon futur?
Parròquia vol dir veïnat. Fins fa poc, el veïnat era alhora veïnat religiós i veïnat civil. El registre de baptismes era un clon del registre civil. Fa temps que això va canviant. No tots els veïns són creients, ni tots són cristians... Avui, els cristians ja no som ni la totalitat ni la majoria: som una minoria —més important. Els pocs veïns cristians d'un barri es continuaran trobant, perquè necessitaran trobar-se.

Què va explicar a la seva ponència?
El Concili Vaticà II va llegir els signes dels temps i va intuir que, amb el canvi profund de la cultura moderna, l'Església del futur ja no seria una Església de majories (cristiandat), sinó de minories (diàspora). Ara, d'una fe rebuda passivament per herència s'està passant a una fe escollida lliurement i personalment per *conversió*, per convicció. Estem fent la transició cap a una Església «petit ramat» (Rahner) o «de voluntaris» (Ratzinger).

Les parròquies estan complint amb el Vaticà II i amb el Concili Tarracò-nense?

Diguem més aviat que és a les parròquies on es constaten els efectes de la transició prevista per tots dos concilis. Estem travessant el desert. La majoria de cristians només pensa en «les olles i les cebes d'Egipte» (que ja no tenim), i no senten parlar gaire de la «terra promesa» cap on anem: una Església més petita, sense poder, però amb autoritat moral i que sigui sal de la terra.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Sense por, però... fluixet

Fa uns dies, una catequista va reunir els nens i les nenes, de vuit i nou anys, que integren el seu grup d'enguany. Des que començà el temps de confinament no s'havien retrobat, encara que telemàticament havien abordat alguns temes i, també, intercanviat pregàries. Després de les joioses salutacions i de l'estona de pregària habitual amb què comencen les sessions, i que va ser molt participada, els infants començaren a posar en comú les seves experiències. Una nena exposà que la seva àvia, en diverses ocasions, durant aquests dies li havia dit que, si no es portava bé, Déu la castigaria. La catequista escoltà l'exposició i va parlar de l'amor que Déu ens té a tots i a cadascun de nosaltres, i de com espera que li corresponguem estimant-lo a Ell i estimant els altres. Acabà fent una pregunta: «Quina diferència hi ha entre tenir por a Déu i tenir-li respecte?». Un nen demanà la paraula i, decidit, respongué: «Si li tens por a Déu no li dius res, però si li tens respecte, li pots explicar tot però... fluixet». Va quedar prou clar: a Déu no se li ha de tenir por, se li ha de tenir respecte i explicar-li les coses sense cridar, amb suavitat... però fluixet.

L'infant que parla així ha descobert Déu i sap que s'hi pot comunicar. Déu passa per la seva vida i se sent cridat a comunicar-s'hi. L'Esperit també hi col·labora i ensenya i guia pel camí de la veritat. De retop convé descobrir, també, des d'aquesta vocació a comunicar-se amb Déu, la bondat que té cap a tota la seva fillada. «Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera» (Jn 16,13). I és que Déu es manifesta en Ell mateix i en les seves obres i, especialment, en els ensenyaments de Jesús, el Fill, que ens en parlen.

La persona pot arribar al coneixement de Déu per la fe, els altres podem col·laborar-hi, podem ensenyar a buscar-lo, podem acostar a la seva presència amb el nostre fer i dir. Això és especialment vàlid amb els infants per ajudar-los a fer-ne experiència en la vida de cada dia. Els infants també poden arribar al coneixement de Déu per la fe. També des d'una causa primera que intueixen a partir de les coses creades. Els adults, els i les catequistes, en podem ser mitjancers, apropant-los a l'experiència personal. «Glorieu-vos del seu nom, que és sant, / alegreu-vos de cor, els que cerqueu el Senyor» (Sl 105,3).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Nuevo Directorio de Catequesis

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El pasado 25 de junio, en la Oficina de Prensa de la Santa Sede, se presentó un nuevo Directorio de Catequesis, aprobado por el Santo Padre el 23 de marzo, con el objetivo de que el Evangelio permanezca siempre actual.

Este acontecimiento gozoso nos mueve a la santidad; a dar testimonio de nuestra propia vida cristiana vivida cada día en profundidad. La santidad es la palabra decisiva ante un nuevo Directorio.

Todos somos catequistas y evangelizados. El anuncio del Evangelio permite tener los ojos fijos en Jesucristo; es el anuncio principal que siempre hay que escuchar y anunciar a lo largo de todas sus etapas y momentos.

La evangelización supone tener en cuenta las nuevas problemáticas que

la sociedad nos presenta y que la Iglesia acompaña atenta a cada persona, en el contexto de la globalización de la cultura, en la inculturación cercana a cada pueblo y a la intercomunicación digital.

El creyente, que vive su fe y esperanza en la oración y en la caridad, hace creíble el anuncio y muestra a un Dios cercano que ama y sigue los acontecimientos de nuestra historia.

Que María, la oyente que medita y pone en práctica la Palabra de Dios, nos ayude a anunciar a Cristo, a «mostrar que creer en Él y seguirlo no es sólo algo verdadero y justo, sino también bello, capaz de colmar la vida de un nuevo resplandor y de un gozo profundo, aun en medio de las pruebas» (EG 167).

Lectures de la missa diària i santoral

20. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)
[Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Sant Llorenç de Brindisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església. Sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Dimecres [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jn 20,11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeblla de Jesús. Sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dijous [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jn 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303- Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa. Sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Divendres [Jr 3,14-17 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Mt 13,18-23]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. ■ Dissabte [Ac 4,33; 5,12.27-33; 12,1b-2 (o bé: Ac 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Diada de Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya. Santa Valentina, vg. i mr.

26. ■ † Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.)
[1Re 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé: 13,44-46)]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

DIUMENGE XVI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de la Saviesa

(Sv 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap Déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

Salm responsorial (85)R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meva pregària, / escolteu la meva súplica. R.

Tots els pobles que heu creat / vindran a fer-vos homenatge / i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu». R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apia-deu-vos de mi. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar, per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant com Déu vol.

✦ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat, i se'n anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: «¿No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? ¿Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: ¿Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

Lectura del libro de la Sabiduría

(Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente. Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que no lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres. Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

Salm responsorial (85)R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos: El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables.

Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

✦ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra parábola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?». Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?». Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: Arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almaceñadlo en mi granero.»

«Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Novament, la llavor apareix en la paràbola que avui ens presenta l'Evangelí. Però aquesta vegada Jesús ens adverteix de la presència del jull juntament amb la bona llavor, al camp del món. La paràbola ens diu que el jull no prové de Déu ni dels seus enviats, sinó d'un enemic, ja que la presència del mal no pot provenir del Déu bo que ho ha creat tot bo. Tampoc no ens aclareix la paràbola qui és aquest enemic anònim de Déu.

Una segona advertència està dirigida contra la precipitació dels criats: voler arrencar de soca-rel el jull abans de la sega pot tenir conseqüències desastroses per a la bona llavor. I és que fins a la sega, al final dels temps, el mal i el bé coexisteixen i coexistiran al món. I finalment, una tercera advertència: El destí del jull i el de la bona llavor no es confonen; mentre que una està destinada als graners de Déu, l'altra està destinada a la destrucció del foc.

També nosaltres, com els servents de la paràbola, ens impacientem per la presència del mal en el món i, fins i tot, en nosaltres. Però Déu ens ensenya la paciència del sembrador que no té pressa per arribar a la sega, abans que els camps arribin quan n'és el temps i el gra estigui madur. Només al final dels temps el mal serà erradicat de la terra i finalment destruït, mentre que el bé persistirà per a la vida eterna.

Les dues paràboles darreres ens adverteixen d'una tercera realitat: la desproporció entre el que s'ha sembrat i el que s'ha collit; entre els inicis i el final del procés. La petitíssima llavor de la mostassa, de la mida d'un cap d'agulla, no guarda proporció amb el gran arbust, a manera d'arbre, en què es converteix, i sobre el qual pot, fins i tot, niar els ocells. De la mateixa manera, una petita quantitat de llevat és capaç d'arribar a fermentar una gran quantitat de farina pastada. El miracle del creixement desmesurat té un sol protagonista: Déu i la seva acció en el món. Per això, el fruit final de la sembra que Jesús va realitzant en el camp del món està en mans de Déu que és el pagès del món que ell mateix ha creat i que sosté amb la seva providència. I és que el resultat escapa a les simples capacitats humanes.

El regne de Déu, sembrat per Jesús, no ha arribat encara a la plenitud final. Aquesta plenitud està en mans exclusives de Déu. A nosaltres ens toca convertir la nostra vida i creure en Jesucrist i en el seu Evangelí. I Déu ja farà créixer el que ell mateix ha plantat.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 19, a les 19 h. Ordenació presbiteral de Fra Bladimir Ramos Ramos, O. Carm, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa.

Dimarts 21, a les 10 h. Reunió de rector i formadors de Seminari de Catalunya. / **A les 12 h,** reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya.

Dimecres 22. Reunió de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola (per via telemàtica).

Diumenge 26, a les 13 h. Missa patronal a l'església de Sant Jaume del Pla del Bonaire de Terrassa. / **A les 20 h,** Missa en la Jornada de pregària pels afectats de la pandèmia, a la Catedral.

Notícies

Missa en sufragi de Mn. Narcís Ribot. El divendres 10 de juliol, Mons. Saiz

Meneses va presidir la Missa exequial en sufragi de Mn. Narcís Ribot a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola, d'on Mn. Narcís havia estat vicari. Mn. Ribot havia mort víctima del coronavirus el dilluns 6 d'abril.

Ordenació de quatre diaques. El diumenge 12 de juliol, Mons. Saiz Menezes presidí a la Catedral del Sant Esperit la celebració de l'Eucaristia en la

que va ordenar de diaques els seminaristes: Enric Catalán, Gustavo Lezama, Jean Damascène Rutaysire i Àlex Serra. Varen concelebrar Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar i Rector del Seminari, i una cinquantena de preveres i diaques. Hi assistiren les famílies i feligresos de les parròquies on exerceixen o han exercit el seu ministeri a Cerdanyola del Vallès, Sant Cugat del Vallès, Sabadell i Terrassa.

Agenda

Jornada de pregària pels afectats per la pandèmia. El diumenge 26 de juliol a les 20 h, el Sr. Bisbe celebrarà la Missa a la Catedral en la Jornada pels afectats de la pandèmia. Serà de pregària pels difunts, d'agraïment per tot el treball i el sacrifici de tantes persones grans durant aquest temps i de solidaritat fraterna davant la crisi social i econòmica que ha provocat aquest flagell.

Pelegrinatge de joves. Entre els dies 27 de juliol i 2 d'agost tindrà lloc el pelegrinatge diocesà de joves. Enguany es farà de manera virtual. Cada dia els joves rebran a través de les xarxes els materials per treba-

Pelegrinatge a Santiago, 2019

llar i, en acabar, es trobaran a cada parròquia per posar en comú el treball realitzat. Informació: delegacio-dejoventut@bisbatdeterrassa.org

Visitar el patrimoni artístic religiós. El projecte Catalonia Sacra, que integra els deu bisbats de Catalunya, ha presentat la campanya «Tot és aquí» per animar a visitar el gran valor cultural i turístic del patrimoni eclesial a les persones que passaran l'estiu a la comunitat catalana. Vegeu: www.cataloniasacra.cat/xarxa

Nou CD amb l'orgue de Granollers. El CD, *Pol Requesens Roca. Música per a orgue*, promogut per la Fundació Pro Música Sacra Granollers i la col·laboració de Discos Abadia de Montserrat, acaba de ser publicat per FICTA. L'orgue porta el nom «Josep Maria Ruera» que va ser organista de la parròquia de Sant Esteve.

REMAD MAR ADENTRO

El arte de esperar

Hoy continuo reflexionando sobre el acompañamiento espiritual cuya finalidad es ayudar a descubrir la voluntad de Dios en la propia vida y responder debidamente, a recorrer el camino de maduración de la fe, para alcanzar la perfección en el seguimiento de Cristo. Se trata de ayudar a encontrar y amar a Dios en la vida misma, en los acontecimientos y en las personas. Para ello, según el Papa Francisco, se necesitan personas con prudencia, con capacidad de comprensión, que sepan esperar, que sean dóciles al Espíritu Santo (cf. EG 17). Hoy trataré de estas características.

En primer lugar la prudencia, la virtud que dispone para discernir en toda circunstancia el verdadero bien y a elegir los medios rectos para realizarlo (cf. *Catecismo de la Iglesia Católica*, n. 1806). Santo Tomás de Aquino considera que la prudencia rige y gobierna todas las virtudes de la voluntad, que in-

dica la medida recta de las demás virtudes y es el origen o fuente de todas ellas. Una persona que acompaña espiritualmente a otra debe ser prudente, es decir, ha de ser equilibrada, moderada, discreta; ha de saber aconsejar discerniendo el mejor momento para ayudar a la otra persona, para motivarla y ayudarla a sacar lo mejor de sí misma, a crecer, confiando en Dios y en su gracia.

En segundo lugar saber comprender al otro como algo esencial en el proceso de acompañamiento. A esto ayuda la empatía, que es la capacidad de percibir, compartir y comprender los pensamientos y las emociones de otras personas; es saber ponerse en el lugar del otro sin perder objetividad y capacidad de análisis. Esta capacidad genera una sensación de simpatía y comprensión. Comprender al otro no significa tener que justificar sus ideas, sentimientos o actuaciones. Llegarán los momentos

en que será preciso corregir, para ayudarle a crecer y madurar, pero para corregir con acierto son imprescindibles el conocimiento y la comprensión.

También es importante saber esperar. El ser humano va haciendo camino a lo largo de la vida, está en un proceso continuo, y Dios va actuando en él. Quien acompaña el proceso no debe caer ni en las prisas ni en las pausas ya que los ritmos pueden ir variando según muchas circunstancias, y se requiere paciencia y perseverancia. El que acompaña es un testigo del desarrollo y crecimiento de la persona acompañada, y ha de saber discernir los modos y los tiempos en los que el Espíritu Santo va actuando. Ha de tener mucha paciencia, ha de saber esperar, porque sus tiempos son diferentes a los del otro, y siempre ha de respetar su ritmo y su libertad. Es muy importante que tenga una mirada de conjunto, un horizonte amplio, y mucha confianza en la Providencia.

El acompañamiento espiritual, en definitiva, ayuda a vivir según el

Espíritu, a ser dóciles a sus impulsos. El Espíritu Santo habita en nosotros, como en un templo, y actúa en nosotros. Es el maestro interior que nos guía hacia la verdad, que nos enseña el misterio de Dios, de sus palabras y obras, de la historia, de la vida y del mundo; nos da la luz y la capacidad para enseñar las cosas de Dios; nos conduce interiormente para vivir como auténticos hijos suyos; viene en ayuda de nuestra flaqueza para orar como conviene. El Espíritu obra una nueva creación conformando progresivamente los pensamientos y sentimientos con los de Jesucristo y da la luz para entender las palabras de Jesús y la fuerza para ser sus testigos ante los hombres.

Dios acompaña siempre a sus hijos. Tenemos que aprender a acompañar a los demás como Dios nos acompaña a nosotros, como nos enseña Jesús, con amor y paciencia, respetando nuestra libertad, sanándonos con su gracia, potenciando y desarrollando lo mejor de cada uno, para que podamos llegar al ideal de perfección que nos propone y que nos concede.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa